

Пастор Михайло Кумчак: "Забуваючи те, що позаду, спішу до того, що попереду"

Я народився в селі Мала Вулига, Тиврівського району Рівненської області. В четвертому поколінні адвентист.

Тобто можна сказати, що віра передалася вам у спадок від батьків. А як ви стали служителем, коли відчули, що Бог кличе вас на духовну роботу?

Коли я закінчив школу, розпочав роботу Український гуманітарний інститут. То були 1999-2000 роки, майже двадцять років тому. Вже тоді я мріяв навчатися в духовній семінарії в Україні. Згодом з'явилася така нагода, бо відкрили богословський факультет, тож я вступив. Після закінчення навчання відразу пішов на служіння.

Наскільки мені відомо, ваші брати теж служителі церкви?

Не всі, але більшість, зокрема, два двоюрідних брати. А брати мого батька служать пасторами і пресвітерами.

В яких містах були на пасторському служінні?

Я починав з Вінниці – там був на стажуванні. Далі у Мурованих Курилівцях Вінницької області, Уланівці. Два роки тому переїхав до Хмельницького. Зараз служу у третій і п'ятій громадах. І також мене обрали музичним керівником Подільської конференції.

Мені відомо, що ви організували у церкві духовий дитячий оркестр, який неодноразово брав участь у музичних фестивалях.

Для мене музика – це частина мене. Я живу музикою і через музику хочу донести до людей Божий план спасіння.

Ви людина духовна, служитель. Чи переживали ви духовний спад, і якщо так, то яким чином впорались?

Були важкі моменти, коли хотілося залишити все, але в мене був хороший пастор-наставник, який сказав: "людська церква не твоя, а церква Божа". Це зіграло для мене дуже велику роль, щоб я віддавав всі проблеми Богові, вирішував такі моменти через молитву. Зараз теж буває досить складно, але я рухаюсь далі, згадуючи слова з Біблії: "Забуваючи те, що позаду, спішу до того, що попереду".

Поділіться духовним досвідом із вашого життя.

Пам'ятаю, що в одному з міст, де я звершував служіння, не було молоді, тому не було кому грати супровід до загальних псалмів. Ми довго молились і відкрили при церкві музичну школу: запросили солістів, музикантів, і вже через чотири роки там з'явилися вісім музикантів. Зараз вони по черзі грають на служінні, організують різні заходи. Дуже приємно, що Господь таким чином відповідає на молитви.

Ви одружені, у вас троє дітей. Ваша родина духовна, тож, мабуть, старше покоління має можливість бути наставниками. Часто діти звертаються до вас за порадами?

Щодня. Але вони в мене ще досить юні. Дівчаткам вісім і шість років, а молодшому вісім місяців. Старша донечка Діана, дуже серйозна – цікавиться чому так, а не інакше, чому ми маємо робити це, а не інше. Менша, Танюша, більше часу проводить з мамою.

Хто для вас є прикладом у служінні?

Це Микола Євгенович – один зі служителів нашої конференції. Ми з ним часто спілкуємося. Він старша людина, годиться мені в батьки, і я часто раджуся з ним стосовно різних питань. Він для мене один із тих, на кого я рівняюсь.

Яка ваша думка: пастор – це служіння, професія чи покликання?

Якою ви бачите свою місію тут, на Землі?

Я думаю, що перш за все – це покликання, адже сам Господь покликав мене на це служіння, а вже потім професія і служіння. Моя місія в тому, щоб звершувати це служіння достойно, і щоб через нього інші люди могли пізнавати Господа і мати спасіння.

Що б ви побажали майбутнім пасторам, зокрема, студентам богословського факультету напередодні ювілейного свята?

Терпіння, великого терпіння. Сучасній молоді – смирення, покірності, бо, на жаль, для більшості такі якості не притаманні. А ще, бачення своєї місії і мети на цій Землі, принциповості та впевненості у власних переконаннях.

Запитання – Анна Балігар